בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 17571-02-19 פ. נ' פ.

כב' השופט ארז שני

התובע: **פ. פ.**
על-ידי ב"כ עו"ד אורלי לוי-ברון

נגד

הנתבעת: **ו. פ.**
על-ידי ב"כ עו"ד (ד"ר) שרון פרילינג

חקיקה שאוזכרה:

חוק פסיקת ריבית והצמדה, תשכ"א-1961

מיני-רציו:

* אישה שסירבה להתפנות משך כשנתיים מדירה שעפ"י הסכם הממון שייכת לבעלה, חויבה לפצות את הבעל בסך של כ- 296,000 ₪ וזאת בהתאם לפיצוי המוסכם שנקבע בהסכם הממון – 150 $ לכל יום איחור בפינוי, אשר נקבע כי יבוצע תוך 90 ימים מיום מתן הודעת פינוי.

* חוזים – הפרה – פיצויים מוסכמים

* חוזים – פיצויים – פיצויים מוסכמים

* משפחה – הסכם ממון – תוקפו

.

תובענה כספית ע"ס כ- 296,000 ₪, שהגיש התובע כנגד רעייתו, כנובע מהפרתה את הסכם הממון שקיבל תוקף פס"ד ב-2013, בשל סירובה לפנות את הדירה אשר יוחדה בהסכם לתובע, ובתוך שההסכם קבע פיצוי מוסכם בגובה השווה ל- 150 דולר ארה"ב לכל יום איחור בפינוי, אשר נקבע כי יבוצע תוך 90 ימים מיום מתן הודעה. כזו ניתנה לפני כשנתיים. יצוין כי ביום 26.11.2018 נדחתה תביעת הנתבעת לביטול הסכם הממון, וביום 30.01.2019 אף התקבלה, כנובע מן ההסכם, תביעת התובע לפינוי הנתבעת מן הדירה. ברם, הנתבעת מסרבת לפנות את הדירה.

.

ביהמ"ש לענייני משפחה קיבל את התביעה מהטעמים הבאים:

תניית הפיצוי, אין בה לחסום את זכות הגישה לערכאות וממילא איש לא קבע כי זכות הגישה לערכאות מייצרת הפטר מעלות כלכלית, במקרה כישלון – ההפך הוא הנכון; מושכלות יסוד כי הסכמים יש לכבד.

nevo.co.il

קל וחומר כאשר מדובר בהסכם שקיבל תוקף פס"ד. הסכם אשר אושר, "כלים שלובים" הוא, על כל תניותיו ותניית פיצוי מוסכם בכלל זאת; אישורו של הסכם מבטא כי ביהמ"ש מילא חובתו, ובדק כי הצדדים התקשרו מרצונם הטוב, בגמירות דעת אגב הבנת תוכן ומשמעות ההסכם; כל עוד לא בוטל או עוכב ביצוע פסק הדין, שריר הוא וקיים ויש לנהוג על פיו. פניה בתובענה לביטול הסכם אינה משעה (ללא עיכוב ביצוע) את החובה לקיים את פסק הדין. מי שעותר בבקשה לביטול פסק דין צריך לקחת בחשבון כי יחויב במלוא ביצוע תניותיו אם תיכשל תביעתו, כפי שקרה בכאן.

בכל הנוגע לטענת הנתבעת כי בהסכם לא נקבע מועד לפינוי, הרי שהמועד לפינוי נקבע במפורש בסעיף 10: "לאחר 90 ימים מיום משלוח ההודעה" וממנו יש למנות את כפולות הפיצוי החודשי.

כן לא נמצא ממש בטענה כי 90 הימים אינם זמן סביר לפינוי וצריך לוודא הסדר מדור וזאת מכמה טעמים: א. הצדדים קבעו מועד המקובל עליהם לפינוי תוך 90 ימים, זמן אשר די בו למצוא מדור חלוף; ב. ההסכם הקצה לנתבעת, בנוסף לדמי המזונות, סך של כ - 2,000,000 ₪; ג. משאושר פסק הדין ותביעה לביטולו נדחתה, אין דרך לשנותו בנימוק שפתע מי מתניותיו אינה סבירה בעיני הנתבעת.

כן נדחתה הטענה ולפיה נדרש התובע לנקוט הליך סילוק יד ולהצליח בו כדי לאכוף את הסנקציה הכספית. הדין הישראלי מכיר שפע סיבות לחיובו של אדם לפנות נכס, בנסיבות כגון תום רשות, תום שכירות, אי תשלום דמי שכירות או חכירה וכן מכוחו של חוזה ו/או פסק דין. בכל המקרים הללו נלמד הצורך בפינוי, ללא צורך בהליך אכיפה, שהוא פסק דין לסילוק יד. הליך של סילוק יד נדרש כלפי מי שאינו נוהג על-פי הדין ומסרב לפנות.

הדין הישראלי מכיר שפע חוזים הצופים סרבנות לקיים חוזה. דרך נפוצה לטפל בכך היא קביעת סנקציה כספית מוסכמת לסרבנות פינוי, כפי שנעשה כאן ובתקווה כי די באיום הסנקציה כדי להפוך את הסרבנות לבלתי כדאית.

בכל הנוגע לטענת הנתבעת כי מדובר בהסכם דורסני הדורש מדלת הכנסה לצאת לרחוב, כבר הוסבר במסגרת התובענה לביטול ההסכם מדוע אין עסקינן בהסכם דורסני. משנדחתה התובענה לביטול ההסכם קיים ההסכם כפסק דין עצמאי, שאיש, גם לא מי שנתן אותו, אינו רשאי להתערב בו עוד (זולת ערכאת הערעור).

גם דין הטענה לביטול או הפחתת הפיצוי להידחות. הפיצוי נועד לפצות באופן קצוב, עצמאי וללא הוכחת נזק בגין דמי השימוש בדירה ולהוות מניע וסנקציה למקרה של אי פינוי. הנתבעת לא פינתה את הדירה למעלה משנתיים מאז ניתנה הודעת הפינוי. בעל דין המסרב למלא אחר פסק דין צריך בעצמו להראות מידת הגינות ותום לב, במיצוי ומילוי זכויותיו הדיוניות. אגב עשיית דין עצמית, אין ביהמ"ש רואה בבעל דין בבחינת צד הוגן, הראוי להפחתת הפיצוי או ביטולו, אפילו יש סמכות לביהמ"ש לעשות כן. בנסיבות המקרה ביהמ"ש אינו מוצא טעם להתערב בשיקול דעת הצדדים בשעתו. מה גם שביהמ"ש סבור כי מדובר בפיצוי סביר להבטחת פינוי, שהרי פיצוי להבטחת פינוי לעולם אמור להיות גבוה בשיעור מסוים משכר דירה ריאלי, שאחרת מה אינטרס לזה הצריך להתפנות, בפינוי?

לפיכך, ומשלא נמצא ממש ביתר טענות הנתבעת, ביהמ"ש מחייב את הנתבעת לשלם לתובע 295,908 ₪ וכן הוצאות בסך 20,000 ₪.

פסק דין

nevo.co.il

ההליך

1. ביום 07.02.2019 הגיש התובע תובענה כספית כנגד הנתבעת, רעייתו, בגובה כ- 296,000 ₪, כנובע מהפרתו של הסכם ממון מיום 16.01.2013 אשר אושר וקיבל תוקף של פסק דין, בשל סירוב הנתבעת לפנות את הדירה אשר יוחדה בהסכם לתובע, ובתוך שההסכם (סעיפים 10א'-11) קבע פיצוי מוסכם בגובה השווה ל- 150 דולר ארה"ב לכל יום איחור בפינוי, אשר נקבע כי יבוצע תוך 90 ימים מיום מתן הודעה. כזו ניתנה ביום 12.05.2017.

2. אין עורר כי ההודעה היתה תולדה של הודעה מטעם הנתבעת, אשר "הודיעה" לתובע על ביטול הסכם הממון (אשר הינו פסק דין, כזכור) ביום 09.04.2017.

3. ביום 26.11.2018 נדחתה תביעת הנתבעת לביטול הסכם הממון, וביום 30.01.2019 אף התקבלה, כנובע מן ההסכם, תביעת התובע לפינוי הנתבעת מן הדירה.

4. פסיקה לחוד ומעשה לחוד, שכן עד עצם היום הזה ועד ליום הגשת התביעה מסרבת הנתבעת לפנות את הדירה.

5. בכתב ההגנה, הנפרש על פני לא פחות מ- 17 עמודים ו- 83 סעיפים, לא כפרה הנתבעת בנכונות התחשיב הנקוב בכתב התביעה ובכך הציבה עצמה במצב משפטי של "הכל או לא כלום".

טענות התובע בתמצית

6. דחיית התובענה לביטול ההסכם מהווה השתק לכל טענה התוקפת את ההסכם ואשר הועלתה אגב טענות ההגנה, וממילא טענות הנתבעת בשעתו לביטול ההסכם לא כללו טענות לביטול סעיף הפיצוי המוסכם.

7. הפעלת סנקציה שבהסכם אינה מניעת זכות הנתבעת לפנות לערכאות, ולא יתכן שאוטומטית כל פניה לבית המשפט תבטל סעיפי סנקציות שבהסכם, אשר קיבל תוקף של פסק דין.

8. בין אם הופר צו משפטי לפינוי הנתבעת בין אם לאו, אין זה מבטל את סעיף הסנקציה שבהסכם.

9. איש לא מנע מן הנתבעת לקיים את ההסכם ולעזוב את הדירה.

10. כינוי פעולות התובע כ"נקמניות" אין בהן ממש.

11. בעבר בית המשפט לא סירב לפסוק פיצוי, אלא דרש הגשת תובענה מתאימה.

12. לא ניתן לטעון לבטלות סעיפי הפיצוי שעה שהתובענה לביטול פסק הדין נדחתה וטענות נגד סעיפי הפיצוי כלל לא נטענו במקור.

13. העובדה שטרם ניתן פסק דין סופי בערכאת הערעור לגבי הנתבעת, אינה פוגעת בסעיף הסנקציה לאי הפינוי.

טענות הנתבעת בתמצית

14. מימוש הסנקציה מבטל זכות יסוד של הנתבעת לפנות לערכאות.

15. בהסכם לא נקבע מועד פינוי ממנו יש למנות הסנקציה.

16. לא סביר להורות לאישה, פשיטא, לצאת לרחוב כעבור 90 ימים, ללא הסדר מראש.

17. לא הגיוני ביד אחת לא לפנות את הנתבעת וביד השניה לפסוק פיצוי.

18. ההסכם הוא דורסני.

19. לנתבעת שני ילדים וכושר השתכרותה דל מאוד.

20. הנתבע נטש הסכם הממון, כאשר בכל תקופת ההליכים המשיך השימוש בחשבון המשותף על דרך הפקדות בו.

21. דמי מזונות ומדור נקבעו רק ביום 15.03.2018, ועל כך הוגשה בקשת רשות ערעור ולא ניתן להתקיים תמורת מזונות ילדים בסך 7,000 ₪ בחודש.

22. עד שבית המשפט יפסוק סילוק יד, לא מתחיל מניין תקופת הפיצוי.

23. פסק הדין של בית המשפט בכאן, אשר לא ביטל את הסכם הממון, אינו חלוט.

24. ניתן לבטל רק את סעיף הפיצוי שבהסכם, וכך ראוי לעשות, כי אישור ההסכם נעשה שלא בגמירות דעת והוא חוזה למראית עין, שהושג בסחיטה רגשית.

25. נסיבות חתימת ההסכם לקו בחוסר תום לב.

26. עצם רעיון הפיצוי גורם לקנס בשל פניה לערכאות.

27. הפיצוי אינו בגובה סביר ובית המשפט רשאי להפחיתו.

דיון והכרעה

הפיצוי, לו יוכר, נוגד זכות הנתבעת לפנות לערכאות

28. מושכלות יסוד כי הסכמים יש לכבד (וראה: ע"א 3666/90 **מלון צוקים נ' עיריית נתניה**, מו(4) 045 {פמ"מ – 22/7/1992}), קל וחומר כאשר להסכם שתי פנים, גם פסק דין וגם הסכם (וראה: ע"א 10148/05 **חברת תדי ירושלים נ' כץ-שיבאן** [פורסם בנבו] {פמ"מ – 15/3/2010}).

29. מהיות ההסכם פסק דין, דורש ביטולו, אם ערעור אם תובענה, אך כל עוד לא בוטל או עוכב ביצוע פסק הדין, שריר הוא וקיים ויש לנהוג על פיו (וראה: ע"א 4272/91 **ברבי נ' ברבי**, מח(4) 689 {פמ"מ – 8/11/1994}).

30. הסכם אשר אושר, "כלים שלובים" הוא, על כל תניותיו (וראה: בע"מ 5379/10 **פלוני נ' פלונית** [פורסם בנבו] {פמ"מ – 11/8/2010}) ותניית פיצוי מוסכם בכלל זאת.

31. כל עוד אישר בית המשפט הסכם, כמו אמר שכל סעיף אותו לא נמנע מלאשר, בגדר סעיף חוקי הוא וכזה שאינו נוגד את תקנות הציבור וכו'.

32. אישורו של הסכם מבטא כי בית המשפט מילא חובתו, ובדק כי הצדדים התקשרו מרצונם הטוב, בגמירות דעת אגב הבנת תוכן ומשמעות ההסכם (וראה: ע"מ (ת"א) 1242/04 **פלוני נ' פלונית** [פורסם בנבו] {פמ"מ – 23/5/2005}).

33. פניה בתובענה לביטול הסכם אינה משעה (ללא עיכוב ביצוע) את החובה לקיים את פסק הדין, שהרי כלל הוא כי אף הגשת ערעור או בקשת פסלות אינה מונעת את המשך ההליך (וראה: ע"א 46/12 **אסייג נ' אדרת** [פורסם בנבו] {פמ"מ – 5/3/2012}).

34. לא ייתכן כי צד להסכם ישעה אוטומטית תניות ההסכם, רק כי עתר לביטולו – קל וחומר כאשר אותו צד כשל כבר בערכאה הראשונה.

35. צד המתקשר בהסכם, עליו לקחת בחשבון כי יחוייב במלוא ביצוע תניותיו אם תיכשל תביעתו, כפי שקרה בכאן.

36. זכות הגישה לערכאות בעתירה לביטול פסק דין, לא רק שאין משמעה כי פסק הדין אינו בטל עד אשר ואם יבוטל, ואין בה, ללא עיכוב ביצוע, משום הפטר מתניות ההסכם.

37. זכות הגישה לערכאות לחוד וידיעת בעל הדין את תניות ההסכם לחוד, ומי שאינו מציית להסכם ומשליך יהבו (ונכשל) על ביטול ההסכם, נוטל הוא סיכון כי תניית הפיצוי תופעל נגדו.

38. ממילא הסכמי ממון, סיכוי ביטולם נדיר (וראה: ע"א 2495/95 **בן לולו נ' אליאס**, נא(1) 577 {פמ"מ – 21/5/1997}) והתובעת צריכה היתה לקחת בחשבון כי אם תיכשל, תחויב בפיצוי.

39. מדיניות שיפוטית רצויה לא תאפשר לכל מתקשר להשעות לזמן ממושך ביצוע הסכם, ובאופן אוטומטי, רק כי צד בחר לעתור לביטול ההסכם.

40. אמור כי תניית הפיצוי, אין בה לחסום את זכות הגישה לערכאות וממילא איש לא קבע כי זכות הגישה לערכאות מייצרת הפטר מעלות כלכלית, במקרה כישלון – ההפך הוא הנכון.

41. הטענה כי תניית הפיצוי נוגדת את זכות הפניה לערכאות נדחית.

האמור בסעיף זה בא להוסיף על זכויות הצד הנפגע לתבוע מהצד המפר גם כל סעד אחר המוקנה על פי החוזה ו/או הדין.

<u>בהסכם לא נקבע מועד לפינוי</u>

42. קבעו סעיפים 9 ו - 10 להסכם, בין השאר, כך:

.....

...

43. אמור מעתה, מכוח סעיף 9, כי ***"די במשלוח הודעה*** (שאין עורר כי נשלחה) ***על-מנת שהצדדים ייפרדו"***, ואין צורך בפסק דין לפינוי.

44. המועד לפינוי נקבע במפורש בסעיף 10: ***"לאחר 90 ימים מיום משלוח ההודעה"***.

45. אמור מעתה כי פסק הדין - ההסכם קבע גם קבע מועד לפינוי.

46. ומה אומרת הנתבעת? בין אי אמת (לא נקבע מועד) ובין שהתניה לפיצוי אין לה משמעות, כי "לא נקבע מועד לפינוי". אלא שחוזים מפרשים כך שיקויימו תניותיהם (וראה: ע"א 6018/03 **אוליאור נ' מסא בע"מ** [פורסם בנבו] {פמ"מ – 21/1/2007}).

47. אמור מעתה כי בהסכם נקבע מועד פינוי וממנו יש למנות את כפולות הפיצוי החודשי. אמור גם

9. הצד התפץ בפירוד אינו חייב לתת נימוקים או עילה משפטית לרצונו בפירוד, ודי במשלוח הודעה בכתב מהצד המבקש פירוד לצד השני, על מנת שהצדדים ייפרדו.

10. ביום שיחליט אחד מהצדדים על פירוד, ולאחר 90 ימים מיום משלוח ההודעה כאמור בסעיף 9 לעיל, ינהגו הצדדים בדירה/בבית שבו הם מתגוררים, כדלקמן:

כי סעיף הסנקציה נועד לנסות ולחסוך צורך בהליך פינוי.

<u>לא סביר כי די ב - 90 ימים לפינוי צריך לוודא הסדר מדור</u>

48. גם בטענה זו אין ממש ומכמה טעמים:

א. הצדדים קבעו מועד המקובל עליהם לפינוי תוך 90 ימים, זמן אשר די בו למצוא מדור חלוף.

ב. ההסכם הקצה לנתבעת, בנוסף לדמי המזונות, סך של כ - 2,000,000 ₪.

ג. משאושר פסק הדין ותביעה לביטולו נדחתה, אין דרך לשנותו בנימוק שפתע מי מתניותיו אינה סבירה בעיני הנתבעת.

לא הוגשה תובענה לסילוק יד כנגד הנתבעת

49. תובענה לסילוק יד היא למעשה מעין משיק להליכי הוצאה לפועל, שאינם ניתנים לביצוע בשל הצורך בהכרעה האם יש צידוק לסילוק היד.

50. נדמה כי טענות הנתבעת לעניין זה יכולות על נקלה להיתפס כמקוממות, ומדוע?

51. הדין הישראלי מכיר שפע סיבות לחיובו של אדם לפנות נכס, בנסיבות כגון תום רשות, תום שכירות, אי תשלום דמי שכירות או חכירה וכן מכוחו של חוזה ו/או פסק דין.

52. בכל המקרים הללו נלמד הצורך בפינוי, ללא צורך בהליך אכיפה, שהוא פסק דין לסילוק יד. הליך של סילוק יד נדרש כלפי מי שאינו נוהג על-פי הדין ומסרב לפנות.

53. והנה, הנתבעת מבקשת "להפוך את הדין על ראשו" ולומר כי זה המפר פסק דין או חוזה (היא עצמה), מותר לו בדין שלא לקיים התחייבויותיו שבחוזה וזאת עד אשר יסתיים הליך סילוק היד נגדו. לא זה כללו של דין.

54. כאמור, הדין הישראלי מכיר שפע חוזים הצופים סרבנות לקיים חוזה. דרך נפוצה לטפל בכך היא קביעת סנקציה כספית מוסכמת לסרבנות פינוי, כפי שנעשה כאן ובתקווה כי די באיום הסנקציה כדי להפוך את הסרבנות לבלתי כדאית.

55. העולה מן המקובץ הוא כי הטענה ולפיה נדרש התובע לנקוט הליך סילוק יד ולהצליח בו כדי לאכוף את הסנקציה הכספית, נדחית.

הסכם דורסני הדורש מדלת הכנסה לצאת לרחוב

56. אגב דחייתי את התובענה לביטול ההסכם הסברתי מדוע אין עסקינן בהסכם דורסני.

57. משנדחתה התובענה לביטול ההסכם קיים ההסכם כפסק דין עצמאי, שאיש, גם לא מי שנתן אותו, אינו רשאי להתערב בו עוד (זולת ערכאת הערעור).

58. טענות התוקפות את ההסכם לפסק דין, כגון אי סבירות התקופה, דלות אמצעי הנתבעת וכו', לא יכירן מקומן, שכן למעשה אין מדובר אלא בניסיון נוסף לתקוף ולבטל את פסק הדין לאחר שתובענת הנתבעת נדחתה.
גם טענות הנתבעת לעניין זה נדחות.

59. ובשולי עניין זה אומר, כי העובדה שהתובע המשיך להפקיד כספים לחשבון משותף לשם מחיית ילדיו או אפילו לנתבעת, אינה פרצה לנסות שוב "להפוך" את פסק הדין, לבטל, וממילא יכולה היתה הנתבעת להפסיק החיוב, לו היתה מתפנה מן הדירה, מה שהיא מסרבת לעשות עד היום.

דמי מדור נקבעו רק ביום 15.03.2018

60. בהעדר תנאי ולפיו רק כאשר יפסוק בית המשפט דמי מדור תצטרך הנתבעת לקיים את ההסכם, לא היתה הנתבעת רשאית לעשות דין לעצמה ושלא להתפנות.

61. ממילא את עיתוי פסיקת דמי המדור קבעה הנתבעת כפי רצונה, ויכולה היתה היא להגיש עתירה בעניין הרבה קודם, עם פתיחת ההליכים.

62. העובדה שלנתבעת קובלנות ולפיהן סך 2,000,000 ₪ וסך 7,000 ₪ לחודש אין בהם די למחיית שני קטינים, אין בה להתיר לה להפר את ההסכם שלא להתפנות ושלא לשלם את הפיצוי המוסכם.

ניתן לבטל את סעיף הפיצוי או להפחיתו

63. אין עורר כי דרישה כאמור לא היתה חלק מן התובענה לביטול ההסכם, ומה טעם לא עתרה כך הנתבעת, רק לה הפתרונים.

64. באין תובענה רלוונטית לביטול הסכם, כולו או חלקו, מהווה פסק הדין מקשה אחת, ולא על דרך הסיכומים יבוטל חלק מן ההסכם.

65. השאלה האם מן הראוי לבטל את סעיף הפיצוי או להפחיתו אינה יכולה להיות קשורה בטענות אשר נדחו אגב התובענה לביטול ההסכם, וכך מנסה הנתבעת לעשות.

66. גם לגופא, דין הטענה לביטול או הפחתת הפיצוי להידחות, זאת בשל השאלה "על שום מה".

67. ברור כי הפיצוי נועד לפצות באופן קצוב, עצמאי וללא הוכחת נזק בגין דמי השימוש בדירה ולהוות מניע וסנקציה למקרה של אי פינוי.

68. הנתבעת לא פינתה הדירה למעלה משנתיים מאז ניתנה הודעת הפינוי, אולי בסוברה כי לא יגבה הפיצוי, אולי בשל ניסיון כוחני לשפר את תניות ההסכם.

69. בעל דין המסרב למלא אחר פסק דין צריך בעצמו להראות מידת הגינות ותום לב, במיצוי ומילוי זכויותיו הדיוניות.

70. אגב עשיית דין עצמית, אין בית המשפט רואה בבעל דין בבחינת צד הוגן, הראוי להפחתת הפיצוי או ביטולו, אפילו יש סמכות לבית המשפט לעשות כן (וראה: עי"א 2251/05 **ואן דאם נ' כהן** [פורסם בנבו] {פמ"מ – 5/7/2007}).

71. אין בדעתי לא לבטל הפיצוי אשר הוסכם בין הצדדים וקיבל תוקף של פסק דין, גם לא לבטלו, באין טעם להתערב בשיקול דעת הצדדים בשעתו.

72. ואומר, כי לטעמי מדובר בפיצוי סביר להבטחת פינוי, שהרי פיצוי להבטחת פינוי לעולם אמור להיות גבוה בשיעור מסוים משכר דירה ריאלי, שאחרת מה אינטרס לזה הצריך להתפנות, בפינוי?

73. כותב ובצדק התובע, בסעיפים 3-6 לסיכומי תשובתו כך:

74. גם טענות הנתבעת לעניין זה נדחות.

הפיצוי הוא קנס על פניה לערכאות

75. גם טענה אחרונה זו דינה להידחות, ואומר בפשטות את שכתבתי קודם לכן – מי שעותר בבקשה לביטול פסק דין צריך לצפות כי יכול ולא יענה.

76. במקרה כזה לא בקנס מדובר, אלא בקיום פסק הדין.

סוף דבר

77. אני מחייב את הנתבעת לשלם בתוך 14 ימים לתובע סך 295,908 ₪, כאשר סך זה צמוד למדד המחירים לצרכן אשר היה ידוע ביום 11.08.2017 ונושא הפרשי הצמדה וריבית על-פי חוק פסיקת ריבית והצמדה, מאותו מועד ועד למועד התשלום בפועל.

78. בנוסף אני מחייב את הנתבעת, לאור קיצור ההליכים מחד וטיב טענות ההגנה מאידך, בהוצאות התובע בסך 20,000 ₪.

79. מתיר אני פרסום פסק דין זה ללא פרט מזהה כלשהו אודות הצדדים.

80. **המזכירות תסגור התיק.**

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ט, 08 יולי 2019, בהעדר הצדדים.

3. אין חולקין שעובר לאישור ההסכם **הצהירו הצדדים** בבית המשפט: **"אנו ערים לכך שהסכום הנקוב בסעיף 10ד הוא סכום גבוה. קביעת הסכום הגבוה נועדה להבטיח את הפינוי".**

4. הנתבעת הייתה מודעת היטב לסעיף הפיצוי והפינוי, קביעת הפיצוי לא נועדה למנוע פניה לערכאות ולא מנעה פניה לערכאות, כפי שמתברר בפועל, והצדדים היו ערים לכך שהסכום הנקוב בסעיף 10ד הינו סכום גבוה ושהוא נועד להבטיח את הפינוי.

5. בית המשפט אישר את הוראותיו של ההסכם, לרבות הסעיף ונתן להם תוקף של פסק דין והטענות בדבר ביטולו בשל פגמים בכריתה ו/או אי הבנה נדחו, כאמור, בפסק דינו של בית המשפט.

6. הסכום הנקוב בסעיף 10ד הינו פיצוי מוסכם ללא כל צורך בהוכחת נזק ולפיכך אין כל רלבנטיות לשאלה באם לתובע נגרם נזק, אם לאו.

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

ארז שני 54678313-/

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה